

šenosti této držby se stěžovatel omylem nehájil; rušil-li ji — jak rozsudkem zjištěno — svémocně vyklizením nábytku, vniknův do bytu se zbraní, přes zákaz dcer, tedy zástupců J-ové, odpovídá za toto násilí podle § 83 tr. zák., třebaš předpokládal, že J-ová nemá právo k dalšímu bydlení v tomto bytu a že je oprávněn ji z bytu vystěhovati. Neboť další námitka stížnosti, opřená o čís. 9 a) § 281 tr. ř., že stěžovatel zůstal státi u prahu dveří v síni, která je společná celému domku, je jen popřením opačného zjištění rozsudku, který — závazně podle § 288 odst. 2 čís. 3 tr. ř. pro dolíčení hmotněprávních zmatků — bere za prokázáno, že stěžovatel, vypáčiv dveře, vstoupil se sekerou v ruce do světnice J-ové, a kterému stížnost, najmě v této části formální vadnost ani výslovně ani zřetelným poukazem nevytýká. Stížnost — jak dovozeno — neodůvodněnou bylo zamítnouti.

Čís. 4506.

Neodporoval-li obžalovaný příslušník národní menšiny doručení rozsudku jen ve státním jazyku v propadné třídní lhůtě čl. 21 odst. 2 nař. čís. 17/1926, nemá nárok na doručení rozsudku i v jazyku menšiny a lhůty k opravným prostředkům počínají od onoho doručení ve státním jazyku.

(Rozh. ze dne 21. října 1932, Zm II 143/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl, pokud se týče odmítl v neveřejném zasedání odpor, zmateční stížnost a odvolání obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 5. února 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého uškození na těle podle § 153 tr. zák.

Důvody:

Napadený rozsudek, vyhlášený dne 5. února 1932 v nepřítomnosti obžalovaného, byl mu i s poučením o opravných prostředcích doručen dne 19. února 1932 jen ve státním jazyku. Obžalovaný je podle spisů (podle četnického udání o trestném činu) národnosti německé, avšak protokol o jeho zodpovědném výslechu u okresního soudu v Zábřehu byl sepsán v jazyku státním, kdežto protokoly svědků Jana Sch-a a Magdaleny Sch-ové, vyslechnutých u téhož soudu a týmž soudcem, byly sepsány v jazyku německém. Dne 26. února 1932 došlo nalézacího soudu podání obžalovaného, na poštu odevzdané dne 25. února 1932, jímž obžalovaný žádal o doručení rozsudku a o poučení v německé řeči, an prý není mocen státního jazyka. Soud vyhověl této žádosti a rozsudek byl nyní i v německé řeči vydán a obžalovanému doručen dne 12. března 1932. Pak podal obžalovaný proti rozsudku odpor, zmateční stížnost a odvolání dne 15. března 1932. Netřeba v souzeném případě zkoumati, zda byl soud oprávněn vydati rozsudek jen ve státním jazyku hledě k tomu, že výslech obžalovaného v předběžném vyhledávání byl protokolován v jazyku státním, ani zkoumati, zda byl obžalovaný oprávněn, žá-

dati za vydání rozsudku v německé řeči i, když při svém výsledku skutečně učinil svoje prohlášení a jednal ve státním jazyku (viz čl. 18 odst. 1 písm. d) a čl. 24 nař. ze dne 3. února 1926, čís. 17 Sb. z. a n.); neboť z toho, co bylo řečeno, plyne, že obžalovaný jakožto příslušník jazykové menšiny, jemuž se dostalo vyřízení jen ve státním jazyku, nežádal o vyřízení i v německém jazyku v třídení lhůtě, určené v čl. 21 odst. 2 cit. nař. Prováděcí nařízení k jazykovému zákonu nestanovilo a nemohlo stanovit, jaký účinek má na počátek lhůt k opravným prostředkům ve věci samé, bylo-li straně dodáno vyřízení jazykově vadné, a ponechalo judikatuře tuto otázku rozhodnouti (viz výnos min. sprav. z 10. února 1926, čís. 7478, čís. 6 Věstníku min. sprav. z roku 1926 str. 25), ale určilo tak krátkou lhůtu, vycházejíc zřejmě z úvahy, že nelze právní moc vyřízení ponechávati libovůli stran (viz rozhodnutí čís. 1886 sb. n. s. civ.). Vedlo by skutečně k povážlivým nepřístojnostem, kdyby strana mohla snad po letech žádati za vydání a doručení rozhodnutí v jazyku národní menšiny. Jeť ostatně v přirozeném a samozřejmém zájmu strany státní jazyk neovládající, by co nejdříve žádala a obdržela překlad (viz pozn. 4 k čl. 21 cit. nař. ve vydání Kompas str. 189). Vysvítá tudíž nepochybně ze čl. 21 odst. 2 cit. nař., že po uplynutí řečené třídení lhůty jakožto lhůty propadné nemůže již strana odporovati dodanému jí vyřízení jako jazykovému zákonu nevyhovujícímu (viz také v tomto smyslu citovaný výnos min. sprav. věstník 1926, str. 25). Nemá-li však obžalovaný po uplynutí oné lhůty nárok na doručení rozsudku v jazyku menšiny, nelze pochybovati, že doručení jen ve státním jazyku jest pokládati za platné a směrodatné, nanejvýš pokud se týče počátku lhůt pro opravné prostředky. Podle toho, co bylo dovedeno, byly všechny opravné prostředky, jež jest vesměs vznésti do tří dnů ode dne doručení opisu rozsudku, podány opožděně, pročez je bylo v neveřejném zasedání zamítnouti, pokud se týče odmítnouti (§§ 427 odst. 3, 284 odst. 1, 294 odst. 1, 296 tr. ř. a § 4 č. 1 a § 1 č. 1 zákona z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878).

Čís. 4507.

Přechovávání nevybuchlého dělového šrapnelu, naplněného černým prachem, nespadá pod ustanovení § 3 zák. o třaskavinách (čís. 134/1885); spadá však pod ustanovení §§ 12, 32 zbroj. pat. a § 431 tr. zák.

S hlediska §§ 12, 32 zbroj. pat. nezáleží na tom, že jde o vojenskou munici vzoru rakouského, dnes již neužívaného; stačí, že jde o druh munice československou armádou po převratu převzaté.

(Rozh. ze dne 22. října 1932, Zm I 823/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. července 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechinem podle § 3 zákona ze dne 27. května, 1885, čís. 134 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal stěžovatele vinným přestupky podle §§ 12, 32 zbrojního patentu ze dne 24. října 1852, čís. 223 ř. zák. a podle § 431 tr. zák.